

Roma Netepkeun Visi - Angka Sabelas

*Ngartoskeun Pamakéan Tilu Rangkap tina Nubuat: 11 Séptémber 2001,
jeung Prosés Ujian Panungtungan pikeun Adventisme Laodisia*

Jeff Pippenger
2024-08-30

Sagampil tanggal 11 Agustus 1840 mastikeun aturan-aturan anu diadopsi ku Miller, sanggeus 11 Séptémber 2001 katingali ku jalma-jalma anu daék ningali, yén prinsip-prinsip nubuat anu diadopsi ku Future for America téh mangrupa métodologi Alkitabiah anu sajati ngeunaan hujan panungtungan, sakumaha ditepikeun dina Yesaya pasal dua puluh dalapan. Penerapan garis reformasi kana garis reformasi, sakumaha ditepikeun dina sajarah suci, netepkeun yén 11 Séptémber 2001 téh mangrupa pangulangan tina 11 Agustus 1840.

Katémbong yén nalika malaikat anu kuat dina Wahyu sapuluh turun dina taun 1840, Anjeunna ngalambangkeun turunna-Na dina taun 2001. Duanana malaikat turun nalika hiji nubuat ngeunaan Islam keur kalaksanakeun. Gerakan éta tuluy ngembang nalika lalaki jeung awéwé ngaréspon kana éféktivitas métodologi éta. Kapamingpinan Adventisme Poé Katujuh Laodikea diliwatan dina waktu ahir taun 1989, sarta ayeuna éta garéja asup kana prosés pangujian ahirna, nalika Gusti mimiti milih gerakan malaikat katilu pikeun jadi juru warta-Na dina poé-pocé panungtungan.

Hiji aturan pangutamana tina aturan-aturan anu dipasihkeun pikeun poé-pocé panungtungan téh nyaéta larapan rangkep tilu tina nubuat. Hususna dina mangsa éta, larapan rangkep tilu tina tilu cilaka kacida écésna ngadukung kajadian tanggal 11 Séptémber 2001. Nalika kayaktian éta ditalungtik kalayan jujur, ku jalma-jalma anu dina waktu harita keur dipingpin ka “jalan-jalan baheula” milik Yermia, ku hate anu néangan kayaktian, kacumponan nubuat éta, babarengan jeung kasahihan aturan-aturan panapsiran nubuat anu diadopsi ku gerakan malaikat katilu, diaku sah.

Katingali yén pamahaman panaratas anu leres ngeunaan sajarah cilaka kahiji dina Wahyu pasal salapan ngagambarkeun Islam. Nabi palsu Muhammad katingali minangka raja dina sajarah éta. Dina sajarah éta Islam bakal nyerang Kakaisaran Romawi, jeung cara maranéhna perang sacara husus diidentifikasi minangka nyerang sacara ngadadak jeung teu disangka-sangka. Dina hal éta dipikaharti yén justru cara perang Islam sorangan nyadiakeun akar étimologis tina kecap “assassin.” Dina sajarah éta Islam bakal nganyenyeri pasukan-pasukan Romawi, jeung mangsa éta ditungtungan dina garis hiji nubuat waktu saratus lima puluh taun. Nalika nubuat waktu éta béak dina 27 Juli 1449, nubuat waktu jeung sajarah cilaka kadua mimiti.

Ieu ngamimitian deui hiji nubuat waktu salila tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé, anu réngsé dina 11 Agustus 1840. Dina sajarah éta, pamingpin anu ngawakilan padamelan nubuat Islam nyaéta Ottman, anu geus dilambangkeun ku Mohammed dina sajarah cilaka kahiji. Bab salapan nyebutkeun yén dina sajarah cilaka kadua, Islam bakal maehan pasukan-pasukan Roma. Maranéhna masih kénéh ngalaksanakeun cara perang anu sarua, nya éta nyerang sacara dadakan jeung teu disangka-sangka, tapi dina sajarah éta mesiu mimiti kapanggih jeung dipaké, ku

kituna cilaka kadua ngawakilan hiji cara perang anu dilambangkeun ku serangan ngadadak saurang assassin, sarta salian ti éta ogé ngawengku bahan peledak.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, bala rohani Roma ujug-ujug katarajang ku musibah katilu Islam ku bahan peledak. Kajadian éta nandaan awal sababaraha jalur bebeneran nubuat, tapi écés yén éta geus diteguhkeun dina dua saksi saméméhna, nyaéta musibah kahiji jeung kadua. Kajadian éta écés nembongkeun yén sakumaha dina panguatan sajarah Millerite tanggal 11 Agustus 1840, nalika nubuat Islam ngeunaan musibah kadua kacumponan sarta malaikat Wahyu sapuluh turun, kitu deui nalika nubuat Islam ngeunaan musibah katilu sumping, éta nandaan turunna malaikat Wahyu dalapan welas dina tanggal éta.

“Ayeuna kecap yén kuring geus nyatakeun yén New York kudu disapu ku gelombang pasang? Ieu mah can kungsi ku kuring diucapkeun. Kuring geus nyebutkeun, nalika ningali gedong-gedong jangkung keur diwangun di dinya, tingkat demi tingkat, ‘Pamandangan anu kacida pikageuleuheunana bakal kajadian nalika Gusti jumeneng pikeun ngageterkeun bumi kalayan dahsyat! Harita kecap-kecap dina Wahyu 18:1–3 bakal kacumponan.’ Sakabéh pasal dalapan welas tina Wahyu téh mangrupa panggeuing ngeunaan naon anu bakal tumiba ka bumi. Tapi kuring teu boga panarangan husus ngeunaan naon anu bakal tumiba ka New York, iwal yén kuring nyaho yén dina hiji poé gedong-gedong jangkung di dinya bakal diruntuhkeun ku ngabalik jeung ngabedalkeun kakawasaan Allah. Tina panarangan anu dipasihkeun ka kuring, kuring nyaho yén karuksakan aya di dunya. Hiji kecap ti Gusti, hiji keuna tina kakawasaan-Na anu maha kawasa, sarta wangunan-wangunan raksasa ieu bakal rubuh. Kajadian-kajadian bakal lumangsung anu kakieuna teu bisa urang bayangkeun.” Review and Herald, 5 Juli 1906.

Gerakan Future for America harita katempo, ku jalma-jalma anu daék ningali, minangka paralel tina gerakan Millerite. Islam tina cilaka katilu jadi unsur utama tina pesen ti titik éta saterusna. Inspirasi kalawan écés ngajar yén nalika malaikat dina Wahyu turun, hujan panungtungan bakal datang.

“Hujan ahir bakal turun ka umat Allah. Hiji malaikat anu perkasa bakal turun ti sawarga, sarta sakuliah bumi bakal dicaangan ku kamulyaan anjeunna.” Review and Herald, 21 April 1891.

Nalika Singa ti kaom Yuda mimiti muka pamahaman anu leuwih jembar ngeunaan hujan panungtungan, Anjeunna mingpin umat-Na ka kitab Yoel, anu mangrupa titik rujukan utama ngeunaan hujan panungtungan. Dina mangsa éta, sawatara ti jalma-jalma anu geus ngagabung kana gerakan sanggeus 11 Séptémber 2001 netepkeun yén serangga-serangga dina kitab Yoel anu ngancurkeun tangkal anggur Allah, nepi ka ngarah kana hudangna Panjerit Tengah Peuting, ngalambangkeun Islam. Maranéhna teu bisa, atawa teu daék, ningali yén serangga-serangga éta ngalambangkeun Roma.

Cahaya anu kuat nu geus timbul ku cara ngakuan panerapan rangkep tilu tina nubuat patali jeung tilu cilaka nambahan hiji pangrojong logis anu teu disucikeun kana klaim maranéhna yén serangga-serangga éta ngagambarkeun Islam. Sakumaha salawasna kajadian, sakali hiji tafsir pribadi dipikaresep, bakal lumangsung panyelewengan kana Kitab Suci dina usaha pikeun

ngadukung premis anu palsu. Dina karya maranéhna pikeun nguatkeun pamadeganana, maranéhna némbongkeun yén maranéhna henteu ngartos prinsip tipe jeung antitipe.

Dina ulikan teologi jeung biblikal, istilah “tipe” jeung “antitipe” dipaké pikeun ngagambarkeun hiji hubungan antara dua unsur, anu hiji ngaramalkeun atawa ngalambangkeun ti heula nu séjénna. Ieu konsép mindeng kaasup kana golongan anu leuwih lega, nyaéta “kalangkang” jeung “hakékat.”

Hiji tipe nyaéta hiji kajadian, jalma, atawa lembaga dina Perjangjian Heubeul anu ngagambarkeun ti heula atawa ngaramalkeun ti heula kajadian, jalma, atawa lembaga anu saluyu dina Perjangjian Anyar. Ieu ngawula minangka pangheulana anu simbolis. Antitipe nyaéta panggenapan atawa pangwujudan nyata tina tipe. Ieu téh kanyataan anu geus diramalkeun ti heula ku tipe. Konsép “kalangkang” jeung “hakékat” saajar jeung hubungan antara tipe jeung antitipe. “Kalangkang” ngawakilan (tipe), ari “hakékat” ngawakilan (antitipe).

Ku sabab eta, ulah aya saurang ogé anu ngahakiman maranéh dina perkara kadaharan atawa inuman, atawa dina hal poe raya, atawa bulan anyar, atawa poé-poé Sabat; anu éta téh mangrupikeun kalangkang tina perkara-perkara anu bakal datang, tapi hakékatna mah aya dina Kristus. Kolosa 2:16, 17.

Sabab hukum Taurat, anu ngan miboga kalangkang tina hal-hal anu hade anu bakal datang, lain gambaran sajatina tina eta hal-hal, moal kungsi ku kurban-kurban anu dipidangkeun maranehna unggal taun kalayan terus-terusan nyampurnakeun jalma-jalma anu daratang ka dinya. Ibrani 10:1.

Dina paséa pasulayan sanggeus 11 Séptémber 2001 ngeunaan Yoél, jeung idéntifikasi anu leres ngeunaan Roma kapapaan sakumaha dilambangkeun ku opat serangga, sahingga ngagambarkeun karuksakan maju bertahap tina Adventisme Laodikia, maranéhna anu ngabantah yén éta serangga téh Islam, lain ngan ukur nempatkeun tekenan anu teu disucikeun kana panerapan rangkep tilu tina tilu cilaka, tapi maranéhna ogé nunjuk kana rupa-rupa tipe anu nunjuk ka antitipe Roma, tuluy ngaku yén éta tipe-tipe saéstuna ngaidéntifikasi Islam. Ku cara kitu, maranéhna méré bukti yén boh maranéhna sabenerna henteu ngartos kana prinsip tipe jeung antitipe, boh maranéhna percaya yén ngagambarkeun tipe-tipe sacara salah téh mangrupa sarana anu pantes pikeun ngabenerkeun tujuanana.

Dina pasalia nu keur lumangsung ngeunaan Roma, aya deui bukti yén jalma-jalma anu nyekel kana pamadegan anu lepat yén “nu ngarampog” dina Daniel pasal sabelas ayat opat welas téh Amérika Serikat, henteu ngartos kalawan leres boh kana panerapan rangkep tilu tina nubuat, boh kana prinsip tipe jeung antitipe.

Nalika jalma-jalma anu nyekel pamadegan yén “para perampok” téh nyaéta Amérika Sarikat narékahan pikeun nguatkeun posisina, maranéhna ngagunakeun hiji panerapan tina panerapan rangkep tilu ngeunaan tilu Rum, pikeun saolah-olah ngabuktikeun yén Rum modéren, nyaéta wujud katilu tina Rum, téh Amérika Sarikat. Kalawan ngarep-ngarep yén maranéhna henteu ngahaja mere kasaksian palsu, sarta yén maranéhna ngan ukur némbongkeun kabodoan nu buta kana aturan-aturan panerapan rangkep tilu tina nubuat, maranéhna ngagunakeun hiji ciri kenabian

tina dua Rum nu kahiji sarta ngabantah yén hiji ciri tina sajarah Rum téh ngaidentifikasi Rum modéren.

Roma kapisr téh mangrupa nu kahiji tina tilu pangenapan nubuat ngeunaan Roma. Dina Daniel pasal dalapan, Roma kapisr téh tanduk leutik nu sipatna maskulin. Dina pasal dua, Roma kapisr téh kakawasaan nagara. Dina Daniel tujuh, Roma kapisr kabagi jadi karajaan sapuluh bagéan.

Wujud kadua Roma nyaéta Roma kapapaan, anu dina pasal dalapan mangrupa tanduk leutik anu sipatna awéwé, sarta anu dina pasal dua mangrupa kakawasaan garéjawi, jeung anu dina pasal tujuh mangrupa tanduk anu ngucapkeun pitenah-pitenah sarta nyabut tilu tanduk. Roma kapisr téh hiji kakawasaan tunggal, tapi Roma kapapaan téh kakawasaan rangkep, ngalambangkeun garéja kapapaan anu maréntah kana kakawasaan nagara tina wangunan-wangunan pulitik saméméhna milik Roma kapisr. Dina taun 1798, kakawasaan kapapaan narima tatu paéh na, tapi éta henteu eureun jadi garéja; éta ngan ukur eureun jadi sato galak tina nubuat Alkitab lantaran kakawasaan sipil anu saméméhna dikawasa ku éta geus dicabut.

Roma nu kadua nyaéta Roma kapapaan, sarta éta ngan ukur ngalaksanakeun fungsina minangka hiji kakawasaan (sato galak) dina nubuat Alkitab nalika éta miboga kamampuhan pikeun ngadalikeun kakawasaan nagara guna ngalaksanakeun rencana-rencanana anu ngahujat. Roma nu kahiji nyaéta hiji kakawasaan tunggal, Roma nu kadua nyaéta kakawasaan rangkep dua, sarta Roma nu katilu nyaéta kakawasaan rangkep tilu. Tilu perwujudan Roma diparéntah ku prinsip-prinsip anu sarua jeung unggal panerapan rangkep tilu dina nubuat. Dina harti profétis aya tilu balahi, tilu Babul, tilu Roma, jeung tilu Élia. Dina jihat tipe jeung antitipe, dua perwujudan kahiji tina unggal panerapan rangkep tilu mangrupa tipe-tipe anu nyadiakeun kalangkang tina panggenapan nu katilu, anu mangrupa antitipe jeung hakékat tina panerapan rangkep tilu dina nubuat.

Jeung Roma, sipat-sipat tina dua Roma anu kahiji nandakeun yén boh Roma pagan boh Roma kapapaan méré gelar Pontifex Maximus ka pangawasana. Ku sabab éta, gelar pangawasa Roma modéren nyaéta Pontifex Maximus, gelar anu henteu kungsi dipaparin ka présidén mana waé ti Amérika Sarikat. Dua Roma anu kahiji bakal ngéléhkeun tilu halangan géografis pikeun ngadegkeun kawibawaan dina tahta maranéhna dina mangsa sajarahna masing-masing. Teu aya bukti yén Amérika Sarikat geus ngéléhkeun tilu halangan géografis nepi ka taun 1798.

Dua Roma anu kahiji miboga jangka waktu anu tangtu anu geus ditetepkeun nalika maranéhna bakal maréntah kalayan pangluhurna. Dina ayat ka dua puluh opat tina Daniel pasal sabelas, Roma kapisr ditandaan keur maréntah salila hiji “waktu,” atawa tilu ratus genep puluh taun, anu memang lumangsung ti Patempuran Actium dina taun 31 SM nepi ka taun 330 M. Sabalikna, Roma kapapaan sababaraha kali ditandaan keur maréntah salila sarébu dua ratus genep puluh taun sanggeus tilu tanduk dicabut, nyaéta ti taun 538 nepi ka 1798. Dina Yesaya pasal dua puluh tilu, Amérika Sarikat ditandaan keur maréntah salila tujuh puluh taun simbolis, sakumaha poé-poé hiji raja, tapi éta henteu kungsi ngaleungitkeun tilu halangan géografis saméméh maréntah salila tujuh puluh taun simbolis.

Roma modéren dipagambarkeun minangka nu ngungkulan tilu halangan géografis, nyaéta raja ti kidul, tanah nu mulya, jeung Mesir, dina Daniel pasalABELAS ayat opat puluh nepi ka opat puluh dua; sarta nalika éta tilu halangan geus dikalahkeun jeung dibawa kana katundukan ka Roma, mangka éta tuluy ngawangun pakumpulan tilu rupa, nyaéta naga, sato galak, jeung nabi palsu. Yohanes ogé ngawartoskeun ka urang yén tatu maotna sato galak kapapaan geus cageur, sarta yén saterusna éta maréntah salila opat puluh dua bulan simbolis.

Jeung kuring ningali salah sahiji huluna saolah-olah kasurupan tatu nepi ka paéh; tapi tatu anu matak paéhna téh cageur deui; sarta sakuliah dunya ngarasa héran ku sato galak éta. Jeung maranéhna nyembah ka naga anu geus méré kakawasaan ka sato galak éta; maranéhna ogé nyembah ka sato galak éta, bari nyebut, “Saha anu sarua jeung sato galak ieu? saha anu sanggup perang ngalawan anjeunna?” Jeung ka anjeunna dibikeun sungut pikeun ngucapkeun hal-hal anu agung jeung hujat; sarta kakawasaan dibikeun ka anjeunna pikeun neruskeun salila opat puluh dua bulan. Wahyu 13:3–5.

Sato anu maréntah salila opat puluh dua bulan simbolis sanggeus tatu matina dicageurkeun téh nyaéta kakawasaan Romawi.

Nubuat dina Wahyu 13 nyatakeun yén kakawasaan anu dilambangkeun ku sato galak anu miboga tanduk siga anak domba bakal ngajadikeun “bumi jeung sakur anu cicing di dinya” nyembah kapausan—anu di dinya dilambangkeun ku sato galak “anu siga macan tutul.” ... Boh di Dunya Heubeul boh di Dunya Anyar, kapausan bakal nampa panghormatan dina kahormatan anu dipasihkeun ka lembaga Minggu, anu nangtung ngan ukur dina kawenangan Garéja Roma.” *The Great Controversy*, 578.

Roma kahiji, nyaéta Roma kahiru, maréntah kalayan kakawasaan nu pangluhurna salila tilu ratus genep puluh taun, minuhan Daniel pasalABELAS ayat dua puluh opat, sarta hal éta dilakonan sanggeus éta ngaleungitkeun tilu halangan géografis, minuhan Daniel pasalDALAPAN ayat salapan.

Papal, Roma kadua maréntah kalawan kakawasaan anu pangluhurna salila sarébu dua ratus genep puluh taun dina minuhan sababaraha bagian Kitab Suci, sarta hal éta lumangsung sanggeus manéhna nyingkirkeun tilu halangan géografis dina minuhan Daniel pasalTUJUH, ayat dalapan jeung dua puluh.

Roma modéren ngéléhkeun raja kidul dina ayat kaopat puluh tina Daniel pasalABELAS, tuluy dina ayat kaopat puluh hiji éta ngéléhkeun tanah anu mulya, sarta dina ayat kaopat puluh dua éta ngéléhkeun Mesir. Roma modéren nyaéta raja kalér dina Daniel pasalABELAS.

Roma kahiji, nyaéta Roma kafir, mangrupa kakawasaan anu nganiaya, sarta Roma kadua, nyaéta Roma paus, mangrupa kakawasaan anu nganiaya; ku kituna Roma modéren bakal jadi kakawasaan anu nganiaya.

Amérika Sarikat baris ilubiung dina panganiayaan katilu anu dilakonan ku Roma modéren, tapi ieu henteu ngaidéntifikasi Amérika Sarikat minangka kakawasaan kapausan, ieu ngan saukur ngaidéntifikasi hiji ciri tina hubungan Amérika Sarikat jeung kakawasaan kapausan dina poé-poé panungtungan.

Jalma anu hayang ngabantah yén Amérika Sarikat téh nyaéta “robbers of thy people” dina poé-poé panungtungan ngagunakeun panerapan rangkep tilu tina tilu Roma pikeun kaliru ngaidéntifikasi Amérika Sarikat. Méthode anu cacad anu maranéhna anggo dina kontéks panerapan rangkep tilu téh dumasar kana ngaidéntifikasi hiji ciri tina dua Roma anu kahiji, tuluy negeskeun yén hiji ciri nubuat ngeunaan Roma, lain Roma éta sorangan, nyaéta Roma anu katilu.

Aranjeunna nangtukeun hukum Minggu sajarah munggaran ti Constantine dina taun 321 M, tuluy hukum Minggu Roma kapapaan dina taun 538 M, pikeun ngaku yén hukum Minggu anu enggal datang di Amérika Sarikat nangtukeun Amérika Sarikat minangka Roma modéren, sarta maranéhna ogé nyampurkeun panerapan anu cacad ku ngahubungkeun panginget Yesus supaya ngungsi nalika “kajijikan anu nyababkeun karuksakan” anu diucapkeun ku Daniel, salaku hukum Minggu. “Kajijikan anu nyababkeun karuksakan” anu diucapkeun ku Yesus, nuduhkeun kana dua hukum Minggu dina poé-poé panungtungan, tapi éta mangrupa simbolisme anu béda pisan, nyaéta minangka panginget pikeun ngungsi, lain panginget pikeun ngajauhan tanda sato galak. Gagasan maranéhna anu cacad éta malah teu ngabahas yén aya dua hukum Minggu anu husus dina poé-poé panungtungan.

Ku sabab eta, lamun maraneh nenjo kajijikan anu nimbulkeun karuksakan, anu parantos diucapkeun ku Nabi Daniel, nangtung di tempat suci, (sing saha anu maca, muga ngartos:) mangka sing maraneh anu aya di Yudea geura ngungsi ka pagunungan; sing saha anu aya di luhur hateup imah ulah turun pikeun nyokot naon-naon ti jero imahna; kitu deui sing saha anu aya di sawah ulah mulang deui pikeun nyokot pakeanana. Cilaka ka maranéhna anu keur kakandungan, jeung ka maranéhna anu keur nyusuan dina mangsa eta! Tapi sing maraneh neneda, supaya pangungsian maraneh ulah kajadian dina usum tiris, jeung ulah dina poe Sabat. Mateus 24:15–20.

“Kalanggaran nu nyababkeun kalulumpatan, anu geus diucapkeun ku Daniél nabi,” nya éta hiji tanda anu dipaparinkeun ku Isa ka umat-Na pikeun nandakeun iraha maranéhna kudu ngungsi tina karuksakan Yerusalem nu rek datang, nalika Roma kahir ngempung sarta satuluyna ngancurkeun tempat suci jeung kota éta ti taun 66 nepi ka taun 70 M.

Yesus ngadawuh ka murid-murid anu keur ngaregepkeun ngeunaan hukuman-hukuman anu bakal tumiba ka Israil anu murtad, jeung hususna ngeunaan pangbales nu adil anu bakal datang ka maranéhna lantaran maranéhna nampik jeung nyalibkeun Al Masih. Tanda-tanda anu teu bisa disalahhartikeun bakal miheulaan puncak anu pikageliseun éta. Waktu anu dipikasiaeun bakal datang ngadadak jeung gancang. Jeung Jurusalamet ngingetan para pamilonna: “Ku sabab eta, lamun maraneh ningali kajijikeun panyirnaan, anu geus diucapkeun ku Daniil nabi, nangtung di tempat suci, (sing saha nu maca, kudu ngarti:) mangka sing maraneh anu aya di Yudea ngungsi ka pagunungan.” Mateus 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. Nalika panji-panji brahala urang Romawi dipasang di taneuh suci, anu manjang sababaraha furlong di luar témbok kota, harita para panganut Kristus kudu neangan kasalametan ku jalan ngungsi. Nalika tanda panggeuing éta katempo, jalma-jalma anu rek lolos teu meunang reureuh....

“Teu aya saurang ogé urang Kristen anu binasa dina karuksakan Yerusalem. Kristus geus maparin panginget ka murid-murid-Na, sarta sakumna anu percaya kana pangandika-Na

ngawaskeun tanda anu geus dijangjikeun.... Tanpa reureuh maranéhna ngalungsur ka hiji tempat anu aman—kota Pella, di tanah Perea, peuntas Yordan.” The Great Controversy, 25, 30.

Nalika taun 538 beuki ngadeukeutan, urang Kristen dina mangsa éta nyaraho yén garéja geus diruksak ku hiji kompromi jeung agama kahir, sarta dumasar kana pangéling Kristus, jeung sajalan jeung pangerang anu dipaparinkeun ngaliwatan kasaksian rasul Paulus dina 2 Thessalonians pasal dua, maranéhna ngungsi ka padang gurun nubuatan salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

“Tapi saméméh datangna Kristus, bakal kajadian kamajuan-kamajuan penting dina dunya agama, sakumaha geus dipiwarang dina nubuat. Rasul nyatakeun: ‘Ulah buru-buru kaguncang dina pikiran, atawa jadi guligah, boh ku roh, boh ku kecap, boh ku surat saolah-olah ti kami, saolah-olah poé Kristus geus caket. Ulah aya nu nipu ka aranjeun ku jalan naon waé: sabab poé éta moal datang, iwal lamun murtad téh datang heula, sarta éta jelema dosa dinyatakeun, anak kabinasaan; anu ngalawan jeung ngagungkeun dirina saluhureun sagala nu disebut Allah, atawa nu disembah; nepi ka manéhna salaku Allah linggih di Bait Allah, némbongkeun dirina yén manéhna téh Allah.’”

“Kecap-kecap Paulus ulah nepi ka ditafsirkeun sacara salah. Teu meunang diajarkeun yen anjeunna, ku wahyu husus, geus ngingetkeun urang Tesalonika ngeunaan datangna Kristus anu sakedapan deui. Pamadegan saperti kitu bakal nimbulkeun kaguncangan dina iman; sabab kuciwa mindeng nuntun kana teu percaya. Ku sabab eta rasul ngingetan dulur-dulur supaya maranehna ulah narima pesen saperti kitu saolah-olah asalna ti anjeunna, sarta tuluy nekenkeun kanyataan yen kakawasaan kapapaan, anu kacida écésna dipedar ku nabi Daniel, can kénéh bakal naék sarta ngalakukeun perang ngalawan umat Allah. Nepi ka kakawasaan ieu ngalaksanakeun padamelanana anu mawa pati jeung pinuh ku pitenah, garéja moal aya gunana ngarep-ngarep datangna Gustina. ‘Naha maraneh henteu émut,’ saur Paulus nanya, ‘yen waktu kuring masih kénéh aya jeung maraneh, kuring geus nyaritakeun ieu perkara ka maraneh?’”

“Pikageriheun pisan éta cocobaan-cocobaan anu bakal narajang ka gereja anu sajati. Malah dina mangsa rasul éta keur nulis, ‘rahasia kajahatan’ geus mimiti digawé.

Kamekaran-kamekaran anu bakal lumangsung di mangsa nu bakal datang téh bakal jadi ‘nurutkeun kana pagawéan Iblis kalawan sagala kakawasaan jeung tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban palsu, sarta kalawan sagala rupa panipuan kajahatan dina maranéhna anu binasa.’”

“Pangutamana khidmat teh panyatakeun rasul ngeunaan jalma-jalma anu nolak narima ‘kanyaah kana bebeneran.’ ‘Ku sabab ieu,’ saur anjeunna ngeunaan sakumna anu kalawan dihaja nampik amanat-amanat bebeneran, ‘Allah bakal ngintunkeun ka maranéhna kasasab anu pohara kuat, nepi ka maranéhna percaya kana bohong: supaya maranéhna sadayana dihukum, nya éta anu teu percaya kana bebeneran, tapi ngarasa resep kana kajahatan.’ Manusa teu bisa kalayan tanpa hukuman nampik pangéling-pangéling anu ku rahmat ku Allah dikintunkeun ka maranéhna. Ti jalma-jalma anu terus kekeuh ngajauhan pangéling-pangéling ieu, Allah narik Roh-Na, ngantunkeun maranéhna kana panipuan-panipuan anu dipikacinta ku maranéhna.” Acts of the Apostles, 265, 266.

Pasatujuan antara kapid jeung garéja téh mangrupa tanda pangéling-ngéling anu nyababkeun urang Kristen dina jaman éta misahkeun diri ti Roma kapapaan, tapi kudu dicatet yén cahaya anu disumbangkeun ku Paulus kana pangéling Yésus supaya ngungsi téh, nyaéta petikan anu sarua anu ku William Miller dipikaharti yén “the daily” dina kitab Daniel ngawakilan Roma kapid. Hubungan nuju antara Roma kapid anu nahan, tuluy mundur supaya Roma kapapaan bisa naék kana tahta, mangrupa hiji bebeneran anu kudu dipikaharti, sabab balukar tina henteu ngakuan hubungan nuju éta bakal mawa kasasab anu pohara kuat ka jalma-jalma anu henteu mikanyaah kana bebeneran éta. Sister White nyarioskeun sajarah anu sarua:

“Perjuangan anu pohara matak putus asa diperlukeun ku jalma-jalma anu rék satia supaya tetep pageuh nangtung ngalawan panipuan jeung kajahatan anu matak jijik, anu disamurkeun ku papakéan kapanditaan sarta diasupkeun ka jero garéja. Alkitab henteu ditarima minangka patokan iman. Doktrin kabébasan agama disebut bid’ah, sarta jalma-jalma anu ngadukung éta dipikangéwa jeung dilarang.”

“Sangeus hiji pasalia panjang tur beurat, éta sakedik jalma-jalma satia mutuskeun pikeun ngabubarkeun sakabéh pasatuan jeung garéja nu murtad lamun maranéhna tetep nolak ngabébaskeun dirina tina kasalahan jeung panyembahan brahala. Maranéhna ningali yén pisah téh mangrupa kabutuhan nu mutlak lamun maranéhna rék taat kana firman Allah. Maranéhna teu wani ngalalaworakeun kasalahan-kasalahan anu matak binasa pikeun jiwana sorangan, sarta méré conto anu bakal ngabahayakeun iman anak-anakna jeung turunanana. Pikeun ngajaga katengtreman jeung kasatuan maranéhna daék ngalakukeun sagala konsési anu saluyu jeung kasatiaan ka Allah; tapi maranéhna ngarasa yén komo katengtreman ogé bakal mahal teuing lamun ditebus ku ngorbankeun prinsip. Lamun kasatuan ngan bisa kahontal ku jalan ngakompramikeun bebeneran jeung kaadilan, mangka sing aya béda, komo perang ogé.” *The Great Controversy*, 45, 46.

Hubungan nuju antara Amérika Sarikat jeung kapausan dina poé-poé panungtungan geus dilambangkeun, sarta ditekenkeun, ku pangidentifikasian Paulus ngeunaan hubungan antara Roma kapid jeung Roma paus dina mangsa nu ngarah ka taun 538 M. Dina panerapan rangkep tilu ngeunaan Roma, Roma kapid ngalaksanakeun kecap-kecap Yesus anu nangtukeun kajijikeun anu nganyamarkeun salaku tanda pikeun ngungsi, sarta Roma paus ogé ngalaksanakeun kecap-kecap Yesus. Sister White nangtukeun aya panalaksanaan séjén deui tina kecap-kecap Kristus.

“Ayeuna lain waktuna pikeun umat Allah mapagkeun kaasih maranéhna atawa ngumpulkeun harta banda maranéhna di dunya. Teu lila deui, saperti para murid baheula, urang bakal kapaksa neangan panyumputan di tempat-tempat anu suwung jeung nyorangan. Sakumaha pangepungan Yerusalem ku tentara Romawi jadi tanda pikeun ngungsi ka urang Kristen Yudea, kitu deui panyanggupan kakawasaan ku bangsa urang dina dekrit anu maksa Sabat kapapaan bakal jadi panginget pikeun urang. Harita bakal jadi waktuna ninggalkeun kota-kota gedé, minangka persiapan pikeun ninggalkeun kota-kota leutik demi bumi-bumi anu nyorangan di tempat-tempat anu nyamuni di antara pagunungan.” *Testimonies*, volume 5, 464.

Pikeun urang Kristen dina mangsa Kristus, éta pangéling nangtukeun iraha maranéhna kudu ngungsi ti Yerusalem. Dina abad kalima jeung kagenep, éta pangéling pikeun urang Kristen nuntun

maranéhna supaya ngungsi ka padang gurun.

Jeung éta awewe ngungsi ka padang gurun, ka tempat anu geus disadiakeun ku Allah pikeun dirina, supaya di dinya maranéhna ngurus anjeunna salila sarébu dua ratus genep puluh poé.... Jeung ka éta awewe dibéré dua jangjang manuk garuda anu gedé, supaya maranéhna bisa hiber ka padang gurun, ka tempatna, di mana anjeunna dipiara salila hiji waktu, jeung sababaraha waktu, jeung satengah waktu, jauh tina payuneun oray. Jeung éta oray nyemburkeun cai tina sungutna kawas caah ngudag éta awewe, supaya anjeunna kabawa ku caah éta. Jeung bumi nulungan éta awewe, jeung bumi muka sungutna, sarta ngelek caah anu disemburkeun ku naga tina sungutna. Jeung naga ambek pisan ka éta awewe, tuluy indit rék ngayakeun perang ngalawan sésa turunanana, nyaéta anu nurut kana parentah-parentah Allah, jeung anu nyekel kasaksian Yesus Kristus. Wahyu 12:6, 15–17.

Yesus salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal perkara éta, sabab Anjeunna teh Alfa jeung Omega. Panggeuing ngeunaan kajijikeun anu nyababkeun karuksakan dina sajarah Roma kapausan dipikawanoh waktu kakawasaan kapausan dipikawanoh keur nangtung di tempat suci.

Panggeuing éta kacatet ku Mateus, Markus, jeung Lukas, sarta unggal rujukan miboga béda leutik dina kecap-kecapna. Mateus nyebut, “Ku sabab éta, lamun maranéh bakal ningali kajijikeun karuksakan, anu diucapkeun ku Daniél nabi, nangtung di tempat suci,” sedengkeun Markus nyebut, “lamun maranéh bakal ningali kajijikeun karuksakan, anu diucapkeun ku Daniél nabi, nangtung di tempat anu teu pantes pikeun éta.” Lukas nyebut, “lamun maranéh bakal ningali Yerusalem dikurilingan ku pasukan-pasukan perang, mangka teranglah yén karuksakanana geus caket. Mangka sing jalma-jalma anu aya di Yudea ngungsi ka pagunungan.”

Katilu kasaksian éta berlaku babarengan. Dina panerapan anu leuwih husus, rujukan Lukas ngeunaan Yerusalem anu dikepung ku tentara ngécéskeun éta pépéling yén nalika Roma kapir ngamimitian pangepunganana ka Yerusalem dina taun 66 M, urang Kristen anu masih aya di Yerusalem kudu geuwat ngungsi. Rujukan Mateus ngeunaan “tempat suci” saluyu jeung Paulus anu nangtukeun “jelema dosa” anu “linggih di Bait Allah, némbongkeun dirina saolah-olah maranéhna téh Allah,” ku kituna ngawakilan pangenepan kapapaan tina “kajijikeun anu nyababkeun karuksakan.” Markus ngaidéntifikasi kajijikeun anu nyababkeun karuksakan nangtung di tempat anu teu pantes pikeun éta, sarta éta saluyu jeung pépéling pikeun ngungsi anu dipasihkeun ka Adventisme dina poé-poé panungtungan. Dua tina éta pépéling pakait jeung parentah yén sing saha anu maca éta pépéling kudu ngarti, sarta éta sadayana nyangkem hiji tanda anu dimaksudkeun pikeun ngabéjaan urang Kristen dina jamanna sangkan ngungsi.

Pamakéan anu salah tina hiji panerapan rangkep tilu anu disalahgambarkeun ku maranéhna anu ngaku yén “jalma-jalma garong ti bangsamu” téh nyaéta Amérika Serikat, nandakeun yén nalika “kajijikan anu nyababkeun karuksakan” digenepan dina hukum Minggu di Amérika Serikat, mangka hukum Minggu anu tuluy dipaksa laksanakeun éta nandakeun Amérika Serikat minangka Roma Modéren, sabab Roma kapir jeung Roma kapausan duanana saméméhna kungsi maksa ngalaksanakeun hukum Minggu.

Masalah dina panerapan anu cacad éta nyaéta yén hukum Minggu Roma kapir lumangsung dina taun 321 M, sedengkeun kacumponan Roma kapir ngeunaan “kajijikan anu matak nyababkeun karuksakan” geus kacumponan dina taun 66 M, nyaéta 255 taun saméméh hukum Minggu taun 321 M. Kitu deui, kompromi anu ngahasilkeun “jalma dosa” éta geus lumangsung dina mangsa Paulus, anu nyarios, “the mystery of iniquity doth already work,” padahal hukum Minggu kapausan kakara datang leuwih ti opat abad ti harita. Dua saksi kahiji dina panerapan rangkep tilu tina nubuat netepkeun ciri-ciri kacumponan katilu dina poé-pocé panungtungan. “Kajijikan anu matak nyababkeun karuksakan” dina poé-pocé panungtungan, dumasar kana dua saksi sajarah, jeung tilu catetan Kitab Suci ngeunaan pangandika Kristus, ngagambarkeun hiji pangéling supaya ngungsi, lain palaksanaan hiji hukum Minggu.

Dina artikel salajengna urang bakal ngarecahkeun naha panerapanana cacad dina kontéks aturan-aturan anu geus ditetepkeun anu patali jeung panerapan rangkep tilu tina nubuat, sarta naha idéntifikasi hukum Minggu dina kontéks pangéling anu dipasihkeun ku Kristus mangrupa salah ngagambarkeun sajarah nubuat.

“Ieu kompromi antara kapir jeung Kristen nyababkeun mekarna ‘jalma dosa’ anu geus dipedar ti heula dina nubuat minangka anu ngalawan ka Allah sarta ngagungkeun dirina saluhureun Allah. Éta sistem agama palsu anu kacida gedéna téh mangrupa karya agung kakawasaan Sétan—tugu pangéling-ngéling kana upaya-upayana pikeun nangkarak dina tahta jeung ngawasa bumi nurutkeun pangersa sorangan.” *The Great Controversy*, 50.